treball

Proletaris de tots els països: uniu-vos!

Òrgan central del Partit Socialista Unificat de Catalunya

Número 431 | Barcelona, 22 de desembre de 1.975 | Preu: 10 pessetes

Cal una àmplia i audaç ofensiva democràtica per enterrar el franquisme

Declaració del C.E. del PSUC

Els pobles d'Espanya aprecien amb alegria aquests darrers dies que el can vi ha començat, que la desaparició del dictador es reflecteix ja en un afluixament dels controls feixistes sobre la premsa i en l'afebliment de la repressió d'activitats que, com la demanda de l'amnistia, eren fins no fa gaire severament perseguides.

La composició del primer govern del Rei i la seva declaració programàtica proclamen però, de manera inequívoca, que la mort de Franco no ha suposat la mort del franquisme. Els periòdics han dit, amb raó, que aquest Govern podia haver estat nomenat per Franco fa dos anys. El president del Consell i tres dels seus ministres formaven part del Govern anterior, i tots els altres membres del gabinet ocupaven -o varen ocupar en el passat- càrrecs importants en l'aparell estatal franquista. De la seva banda, la declaració ministerial no fa cap referència a l'amnistia, a la cancel.lació de les lleis i institucions feixistes ni al reconeixement de les llibertats democràtiques. Al contrari, diu que el Govern es proposa "el perfeccionament constant del sistema institucional" i la convivència de tots els qui acceptin "un ordre democràtic i just,i la defensa de la llei i de l'ordre públic", és a dir, un ordre equivalent a la "democràcia orgànica" franquista.

La Declaració tampoc no diu que el Govern es proposi aixecar el bloqueig dels salaris o deturar el lliurament indigne del Sàhara al rei Hassan del Marroc, que està aplicant una política d'extermini de la població nadiua a la qual Espanya està obligada a assegurar el lliure exercici del dret d'autodeterminació.

La inclusió en el Govern d'homes com Fraga o Areilza, que s'han manifestat a favor d'una evolució del règim cap a fórmules similars a les que regeixen en altres països de l'Europa occidental, com també la presència en ell d'alguns tecnòcrates lligats a empreses multinacionals, sembla tenir com a fi millorar la imatge del règim de cara a l'exterior -especialment de cara a la C.E.E. i als EE.UU.-, perquè la continuació d'Arias com a cap del Govern i de Solís com a ministre revelen clarament que aquest és un govern continuista, que s'assigna com a fi perpetuar el sistema establert.

(passa a pàgina 2)

DOLORES, A MADRID

Sí, sí, sí, Dolores a Madrid, cridaven a cor més de vint-i-cinc mil persones al Palau dels Esports de Roma quan Dolores Ibárruri, la "Pasionaria", baixava les escales, quan parlaven Enrico Berlinguer, Santiago Carrillo, Luigi Longo, quan Rafael Alberti va llegir el seu poema dedicat als vuitanta anys de Dolores:

Dolor de España, Dolores
de España, en el corazón,
Pasionaria, flor de flores.

(passa a pàgina 6)

La presència catalana en l'homenatge a Dolores

Cal una àmplia i audaç ofensiva...

Les vagues prometences d'"ampliació de les llibertats ciutadanes, en especial del dret d'associació", contingudes a la Declaració, recorden les fetes per Arias en el seu discurs del 12 de febrer de 1.974, que mai no van arribar a complir-se.

És veritat que,ara,no hi és en Franco, que era la principal barrera a qualsevol intent d'evolució des de dins. Però resten les institucions (Corts, Consell Nacional del "Movimiento", Consell del Regne, etc.) i les anomenades Lleis Fonamentals, que condicionen l'acció del Govern i la liquidació de les quals és una premissa per avançar cap a la democràcia.

Com a resultat de tot això, les contradiccions en el Govern són encara més agudes que en l'anterior ja que, mentre que alguns dels ministres consideren indispensable una liberalització controlada del règim, d'altres estan lligats als ultres que dominen les Corts, el Consell del Regne i l'anomenat Movimiento Nacional i que estan disposats a tot per defensar els seus privilegis i la sobrevivència del règim actual.

Per això no hi ha cap altra opció per als treballadors i per a les masses populars en general que estendre i envigorir la seva lluita fins a imposar la implantació d'un Govern Provisional de Reconciliació encarregat de restaurar les llibertats i de convocar l'elecció d'una Assemblea Constituent que determini el futur règim polític espanyol.

La resposta popular a les prometences inconcretes i intemporals de la declaració ministerial ha de ser intensificar la seva ofensiva pels objectius següents:

1r. L'amnistia general per als presos, represaliats, perseguits i exiliats polítics sense discriminació, acabar amb la tortura i la repressió.

2n. La implantació,de fet i de dret, de les llibertats d'associació, reunió, manifestació, paraula i premsa i de condicions d'igualtat per a la llengua catalana a l'ensenyament, la premsa, la ràdio, la televisió i a totes les activitats públiques, oficials i privades.

3r. La dissolució de la Brigada Político-Social, de les Corts, el Consell Nacional del "Movimiento" i totes les altres institucions feixistes i la derogació de les Lleis Fonamentals.

4t. Constitució d'un Govern Provisional de Reconciliació a Madrid i -simultàniament- d'un Govern Provisional de la Generalitat a Catalunya, i convocatòria d'eleccions a Corts Constituents per sufragi universal.

La resposta popular a la declaració programàtica del Govern ha de suposar també l'envigoriment de la lluita dels treballadors contra el bloqueig dels salaris, per mesures que promoguin la reactivació econòmica i la creació de nous llocs de treball, per una autèntica assegurança de desocupació i les altres reivindicacions formulades per Comissions Obreres, com també l'extensió de l'acció de les altres capes de la població en defensa de les seves pròpies reivindicacions econòmico-socials.

La fusió de la lluita pels objectius polítics que estan avui en el primer pla amb l'acció dels distints sectors per les seves reivindicacions i drets de tota mena, és una condició perquè el canvi esdevingui la meta de milions de persones i per assolir la ruptura democràtica.

(ve de la primera pàgina)

port amb tota decisió als esforços de l'"Assemblea de Catalunya" per convertir-se en el marc per a la coordinació dels partits, moviments, entitats i personalitats representatius de la totalitat del poble català en la lluita per la democràcia i pels seus drets nacionals.

Els comunistes catalans considerem que els esforços conjugats del "Consell de FPC" i de l'"A.C." han d'assegurar una participació unitària de l'oposició catalana a la negociació amb la Junta i la Plataforma per constituir un únic organisme coordinador de l'oposició de tots els pobles d'Espanya i que la ruptura democràtica s'ha de traduir a Catalunya en la instauració d'un Govern Provisional de la Generalitat, unitari i representatiu, que prengui com a marc legal de la seva acció les lleis i prerogatives de l'Estatut d'Autonomia de 1.932.

Els objectius d'ara

Les noves possibilitats d'intervenció de les masses en el curs dels esdeveniments polítics, que s'han obert després de la mort d'en Franco, reclamen no donar treva a Arias i Juan Carlos, impulsar totes i cadascuna de les formes de lluita popular per tal de trencar els forrellats feixistes, per conquerir noves zones de llibertat; per imposar la presència pública de les forces democràtiques, per promoure decididament les accions generalitzades que calen per arribar a la ruptura.

L'extensió assolida els darrers dies per la demanda de l'amnistia, l'èxit de la jornada de lluita del passat dia 11 convocada per la Comissió Obrera Nacional de Catalunya, en la qual van participar amb vagues, assemblees, manifestacions de carrer i altres formes d'acció més de 150.000 treballadors, estudiants i altres demòcrates catalans (jornada que s'inscriu en un pla escalonat d'accions aprovat per Comissions Obreres que dóna ja un balanç de vagues i aturs a Madrid, Astúries, Galícia, Saragossa, Euskadi, etc., amb més de mig milió de participants), assenyalen el camí a seguir pels treballadors i per les masses en general per aconseguir que la nova situació creada després de la mort de Franco desemboqui en un autèntic canvi democràtic.

Assegurar la unitat de l'oposició

El Comitè Executiu del PSUC saluda els acords concertats per la "Junta Democràtica d'Espanya" i la "Plataforma de Convergència" per coordinar els seus esforços en la lluita per la ruptura democràtica i per la formació d'un sol òrgan unitari de l'oposició de tots els pobles d'Espanya,que promogui i sostingui el Govern Provisional o poder executiu que ha de substituir l'actual i presidir la convocatòria a Corts Constituents.

El PSUC participa activament en la negociació per constituir el " Consell de Forces Polítiques de Catalunya", integrat pels set partits de la CCFPC i quatre altres organitzacions polítiques catalanes. Alhora, el PSUC presta su-

Cap a l'Acció Democràtica Nacional

El C.E. del PSUC crida els comunistes catalans, tots els lluitadors d'avantguarda, a encapçalar resoludament les lluites de les masses amb l'orientació de fer-les convergir, en el termini més breu possible, en una ACCIÓ DEMOCRÀTICA NACIONAL DE CATALUNYA, entesa com una via de contribució a les accions generalitzades que a tot Espanya han d'obrir les portes del canvi.

Els comunistes catalans marxaran a l'avantguarda en la sortida a la superfície de les forces d'oposició, important la presència pública del PSUC en tots els terrenys i fent fracassar les maniobres discriminatòries del poder i dels enemics de la unitat.

Barcelona, 20 de desembre de 1.975.

El Comitè Executiu del
PARTIT SOCIALISTA UNIFICAT DE CATALUNYA

(Subtítols de "Treball")

Coordinació de Junta i Plataforma

Saludem la constitució recent d'un comitè coordinador de la Plataforma de Convergència Democràtica i la Junta Democràtica d'Espanya com un nou avenç cap a la unitat més àmplia possible de les forces democràtiques de tots els pobles d'Espanya, que ha de ser la base d'un Govern Provisional d'àmplia coalició imposat per la lluita democràtica, que enterri el franquisme i obri el període constituent del nou règim de llibertats.

Camacho a Barcelona

Un acte d'afirmació obrera

Una entusiàstica ovació va acollir les paraules d'un dels líders obrers que, al Col.legi d'Aparelladors, va afirmar rotundament: "La nostra presència aquí constitueix, a més a més, un vigorós al.legat contra la forçada clandestinitat a què s'ha volgut sotmetre el moviment obrer organitzat". I, efectivament, amb la presència de Marcelino Camacho i Nicolàs Sartorius, reconeguts dirigents de les Comissions Obreres, sortits fa poc de la presó, el moviment obrer afirmava el seu dret a l'actuació pública i oberta, amb les seves pròpies formulacions i els seus propis dirigents.

Entusiasme és el mot que resumeix millor l'acte. Entusiasme per la presència dels dos dirigents del cèlebre "Sumari 1.001", entusiasme per les intervencions -tant les de Camacho i Sartorius com les dels seus companys Isabel Zuazo, Agustí Prats, Joan Ramos i Francesc Frutos-, entusiasme pel clima de llibertat que hi havia ("Això és només un avenç de la llibertat que truca a la porta, però que cal conquerir", va dir Camacho), entusiasme, fins i tot, per la pobresa de les ridícules intervencions dels dos verticalistes enviats per en Riverola. Entusiasme, finalment, en l'aprovació d'un telegrama que exigeix l'alliberament de tots els presos polítics, la readmissió dels despatxats i el retorn dels exiliats. Entusiasme també, un cop acabat l'acte, en les successives ovacions que varen marcar la sortida de Camacho i Sartorius del local de l'acte.

L'èxit va ser total, malgrat la petita capacitat del local, insuficient, que va deixar sense poder-hi assistir alguns milers de persones que varen acudir a la celebració de l'acte. Va ser, entre altres coses, un important "test" sobre la capacitat del moviment obrer organitzat de presentar públicament alguns dels seus líders i de plantejar, amb la claredat i precisió que es va fer, les anàlisis, reivindicacions i perspectives que el moviment obrer té al moment actual. Lluita contra el bloqueig de salaris, contra les conseqüències de la crisi i els intents de pacte social, lluita per l'amnistia, lluita per les llibertats sindicals i polítiques. "La lluita per un sindicat de classe, democràtic, unitari i autònom" és,avui, un dels nostres objectius fonamentals, va assenyalar Francesc Frutos, un dels 113.

"Estem a prop de les llibertats: l'acte d'aquesta nit n'és una mostra, el canvi es palpa", va concloure Marcelino Camacho enmig d'una enorme ovació dels centenars de persones que abarrotaven -mai tan ben dit- el limitat local...

Simón Sánchez Montero, Nicolás Sartorius i Marcelino Camacho en una altre acte a Barcelona, a l'Editorial Laia.

EN DEFENSA DEL SÀHARA

La qüestió del Sàhara Occidental quedarà com una de les últimes vergonyes que el règim franquista haurà fet passar als pobles d'Espanya. La colonització del territori haurà acabat amb una traïció indigna a un poble fins fa poc "elevat" a la categoria de "província espanyola". Els saharaïns han estat enganyats, el seu territori venut, les seves vides exposades a un genocidi per les tropes del règim reaccionari de Hassan II, el seu dret a l'autodeterminació trepitjat. Tot això a benefici d'alguns grups capitalistes espanyols i estrangers, a benefici de l'imperialisme ianqui i dels seus peons a la zona, i d'esquena als compromisos internacionals presos a les Nacions Unides.

El Comitè Executiu del Partit Comunista d'Espanya, amb data 10-12-75, ha fet pública una declaració sobre el Sàhara que denuncia aquestes actuacions del règim, i diu també: "Com és habitual, el poble espanyol no ha estat ni consultat ni informat (...)S'ha fet jugar a l'Exèrcit espanyol, en tota aquesta història, la funció ignominiosa de lliurar amb les mans lligades la població del Sàhara (...) ¿On ha quedat la promesa feta per Juan Carlos en el seu viatge a El Aaïun que "es farà tot el que calgui perquè el nostre Exèrcit conservi intactes el seu prestigi i el seu honor"?

La declaració,que qualifica el Front Polisario de "representant legítim del poble saharaí", crida tothom a denunciar l'actuació del règim al Sàhara i a defensar el dret del poble saharaí a una autodeterminació autèntica. I acaba dient: "El problema saharaí ha vingut a subratllar la necessitat urgent d'establir al nostre país un sistema democràtic capaç de salvaguardar l'interès nacional, la dignitat de l'Exèrcit, i de fer que Espanya jugui el paper que li pertoca en el concert internacional."

Els comunistes catalans ens adherim plenament a aquesta declaració i cridem a la solidaritat activa amb la resistència armada del poble saharaí , tot saludant l'aparició de grups que, com els "Amigos del Pueblo Saharauí", han iniciat activitats solidàries.

Cartell d'"Amigos del Pueblo Saharauí"

Després de l'11, què?

La convocatòria del dia 11 va sorgir de la Comissió Obrera Nacional de Catalunya, que va creure convenient -en raó del moment polític i de les lluites obreres en curs- donar un impuls unitari, coordinat i d'un contingut més clarament polític, als "conflictes" existents, aquí i allà. Es tractava, alhora, d'incitar nous destacaments del moviment obrer de Catalunya a incorporarse de manera decidida i combativa al procés de lluites, tant per les seves reivindicacions pròpies com per les sindicals i polítiques comunes al conjunt de treballadors. Convocatòria que s'ingrivia, més a més, en un context d'accions que s'esdevenien a d'altres zones d'Espanya com Madrid, Euskadi, Galícia, Astúries i altres llocs. Els tres punts reivindicatius centrals (descongelació salarial, amnistia i llibertats sindicals i polítiques) sintetitzaven les qüestions fonamentals plantejades a moltes empreses, rams i localitats, a través de les plataformes reivindicatives. Finalment, es tractava de posar en tensió tots els nous instruments d'organització i coordinació guanyats per al moviment obrer després de les eleccions sindicals -tals com càrrecs sindicals d'empresa, Agrupacions i UTT- amb el fi de donar a aquests una perspectiva clara i definida en el context de lluites socials i polítiques que avui s'esdevenen a l'Estat espanyol.

La convocatòria de les Comissions Obreres ha tingut l'encert -a més a més del de la seva oportunitat- de posar en evidència (i, per tant, guanyar confiança en les seves possibilitats reals) l'abast i profunditat, i les seves limitacions, que suposen per al moviment obrer les posicions ocupades en l'entramat legal de l'"Organització Sindical". I un dels èxits -allà on n'hi ha hagut- més grans s'ha degut precisament a haver sabut convertir aquesta convocatòria, inicialment il.legal i clandestina, en acords públics i para-legals, acceptats per centenars de càrrecs sindicals reunits en locals sindicals o als propis centres de treball. I aprovats pels treballadors en empreses, oficines i obres quan van conèixer la crida, a través dels seus representants o de la propaganda clandestina. Aquesta combinació de convocatòria "des de dalt" i "des de baix", de forma pública i para-legal en uns casos, per mitjans clandestins en altres, ha estat, per tant, una de les claus de l'èxit que, en llocs tan diferents com la Banca, el Tèxtil o la Construcció de Barcelona, el Metall del Baix Llobregat o de Sabadell, poden servir d'experiència que enriqueixi el patrimoni polític del moviment obrer de cara a noves i més decisives accions.

LES REIVINDICACIONS ECONÒMIQUES I ELS OBJECTIUS POLÍTICS

L'acció del dia 11 s'inscrivia en un context marcat per l'inici de negociacions col.lectives en una gran colla d'empreses i en la perspectiva d'aquestes negociacions a la resta. En un moment en el qual s'accentua la desocupació i l'encariment de la vida i en què, aparentment, la duresa de la patronal a la taula de les negociacions ha esdevingut més gran... En aquest context -juntament amb el clima polític general i amb les intencions de deixar la classe obrera al marge de les decisions polítiques- els resultats de l'acció es poden considerar, en el seu conjunt -amb independència d'unes o altres deficiències-, un autèntic èxit. Es tracta, en definitiva, d'un autèntic cop de puny damunt de la taula, amb el qual els treballadors de Catalunya han dit "Aquí estem!". I ho han dit amb els mitjans que els són propis i més eficaços: amb la vaga, amb les assemblees, amb les manifestacions i concentracions. I, per bé que no es nega l'interès a "negociar", és a dir, a seure juntament amb els adversaris socials i polítics per aconseguir les millors condicions en cada moment, es recorda que el moviment obrer no s'expressa únicament a través de declaracions o notes públiques sinó, sobretot, mitjançant l'acció de masses, amb les seves múltiples formes.

A més a més de constituir un acte de presència i incidència en la situació política general, l'acció del dia 11 ha servit per reactivar, impulsar i desenvolupar els moviments reivindicatius propis a cada empresa, ram de producció, localitat o comarca. Vet aquí altre cop l'exemple de la Banca de Barcelona que, immediatament després del dia 11, ha tornat a l'acció -tot centrantse ara en les qüestions específicament vinculades amb la revisió salarial-, la qual cosa prova que la seva participació a la "jornada" no solament no va "cremar" les possibilitats reivindicatives sinó que, ben al contrari, va servir d'estímul per a una major organització, extensió i aprofundiment de la seva lluita.

ESTENDRE I APROFUNDIR... I CAP A NOVES ACCIONS COORDINADES

El dia 11 ha passat i les condicions generals han romàs. Es tractava d'una batalla que el moviment obrer ha guanyat en la seva llarga guerra per millores salarials, per la readmissió dels despatxats i l'amnistia general política i per les llibertats. Els objectius marcats per al dia 11 romanen i, per tant, exigeixen noves i més decisives accions. Altre cop la Banca ha marcat durant aquests dies el camí cap a una més gran generalització i coordinació de les lluites, amb la realització de vagues simultànies a Barcelona i a d'altres nuclis importants d'Espanya. Les vagues de "Standard" de Barcelona, coordinades amb les de les fàbriques de Madrid i d'altres indrets, assenyalen el mateix camí i mostren com s'ha d'incidir en les negociacions amb la patronal.

Però, al capdavall, sense esperar noves convocatòries d'una o altra mena, el que és fonamental avui és la multiplicació d'accions a cada centre de treball. Accions on es reflecteixi la decisió de la gran massa de treballadors -i no només la dels seus representants sindicals-, expressada a través de reunions i assemblees fonamentalment als llocs de treball. Aquestes decisions seran la millor garantia per assegurar l'eficàcia del moviment reivindicatiu, tant de cara a la patronal com davant de la perspectiva de mobilització en noves accions generals que puguin plantejar-se a nivell de Catalunya o de tot l'Estat espanyol.

J. Montoliu

Declaració de les Comissions Obreres

"La classe obrera de Catalunya ha donat així una resposta contundent als problemes del país, i una demostració de suport a les seves exigències...", assenyala una declaració de la Comissió Obrera Nacional de Catalunya sobre l'acció de "24 hores de vaga" convocada per al dia 11. "L'experiència de la preparació i desenvolupament de l'acció ha de servir d'exemple en l'avenç de les lluites cap a noves i més importants accions", afegeix.

Més endavant la declaració diu que "la lluita política de la classe obrera contra el "juancarlisme" s'ha situat en primer terme el dia 11" i que "ara es tracta de mantenir i augmentar el nivell de l'ofensiva", tot insistint en els objectius fonamentals de l'acció: descongelació salarial, conquesta de l'amnistia i llibertats sindicals i polítiques.

Després d'assenyalar que la recent experiència ha demostrat que "el paper de l'avantguarda és decisiu", la declaració crida a "la consolidació, enfortiment de totes les coordinadores de Comissions Obreres, i la seva creació on no existeixin", com també "l'aprofundiment al màxim en l'ocupació dels Sindicats i la participació de tots els càrrecs sindicals".

La Comissió Obrera Nacional de Catalunya acaba la seva declaració destacant la importància de l'"esforç unitari amb les diferents forces i organitzacions polítiques" en l'avenç "cap a la Vaga General dels treballadors i l'Acció Democràtica Nacional que enderroqui la dictadura i imposi les llibertats".

Més sobre el dia onze

Al número anterior (extra) de "Treball" donàvem un primer resum d'urgència, molt incomplet, de les accions de l'11 a Catalunya. A continuació, afegim nous elements informatius i valoratius, tot anunciant als nostres lectors que continuarem, en números successius, abordant l'examen de diverses experiències alliçonadores d'aquesta jornada.

SABADELL: COM ES VA PREPARAR

Dotzenes de milers de fulls, amb crides de les CC.OO.,del P.S.U., de l'Assemblea Democràtica,van divulgar la convocatòria. Totes les forces d'oposició de la ciutat donaven suport a l'acció.

Ara bé, el que destaca en la preparació és la gran quantitat d'assemblees i reunions dels treballadors , sobretot, però no únicament,a Sindicats. El dia 5 es reuniren més de 700 enllaços i jurats. Com que el delegat comarcal, Castro, no els obria, van trencar la porta de la sala. Van discutir sobre un document entorn de l'amnistia, un telegrama de salutació a Camacho, reivindicacions salarials diverses i la participació a la vaga de l'onze. Després de diverses intervencions entusiastes fou aprovada la participació a la vaga. Els dies següents es celebraren moltes assemblees a empreses i tallers per discutir els temes tractats a la CNS.

Els resultats són coneguts: Sabadell és un dels llocs on la vaga ha estat més generalitzada, amb accions a més de 8 empreses del metall (destacant la vaga total dels 1.500 treballadors d'UNIDAD HERMETICA tot el dia), una vintena d'empreses tèxtils, moltes obres de la construcció, a dues entitats bancàries i als Instituts i Escola Industrial.Cal afegir-hi la concentració d'uns 2.000 treballadors entorn de la CNS a la tarda i les tres manifestacions que van sortir dels encontorns de l'Escola Industrial i la Pl. Vella, a les 8.45 del vespre, amb un total de 1.500 persones. Al barri de Can Oriac uns 20 comerços van tancar les portes durant algunes hores del dia.

CERDANYOLA-RIPOLLET: VAGA QUASI GENERAL I BOICOT ALS MERCATS

Es pot assegurar que el dia 11 van participar a la lluita unes 40 empreses. Si Aiscondel hagués parat,es podria parlar de vaga gairebé general a la zona. Durant els dies 10 i 11, d'acord amb la crida de CC.OO., hi va haver un boicot als mercats efectiu en un 80%. Concentració de més de 500 persones davant de l'Ajuntament.

TERRASSA PER SOTA DE LES POSSIBILITATS

A Terrassa la participació de les empreses ha estat molt migrada. Només si l'avantguarda obrera examina seriosament el seu treball, Terrassa tornarà a fer honor a la combativitat que fa uns anys l'havia situat al capdavant de la lluita obrera de Catalunya.

En canvi hi ha hagut pronunciaments molt nombrosos i variats a favor de l'amnistia i les llibertats i contra la política econòmica del govern: 9 presidents de juntes i associacions de veïns, 150 mestres i ensenyants, 32 representants sindicals,la UTT de la fusta, 150 treballadors de la Mútua de Terrassa, les juntes generals sindicals de Banca, Metall i Sindicat Mixte, etc.

Vaga total dels 1.000 alumnes de l'Institut Blanxart i de l'Escola d'Art Dramàtic. Un centenar de persones es concentraren prop de la presó municipal.

MONTCADA: OBRERS ACOMIADATS ARRENQUEN LA VAGA

Vaga de duracions diverses a les grans empreses: Aismalíbar, Bosuga, Ignis, AMP i altres. A Bosuga van jugar un paper important els obrers acomiadats de la pròpia empresa, que es van presentar, van dialogar amb els treballadors i els van cridar a l'acció, que va ser parcialment efectiva tot i que la direcció va cridar la Guàrdia Civil. Manifestació de 400 estudiants de l'Institut que paralitzà durant 10 minuts la carretera.

VALLÈS ORIENTAL

A Mollet se celebrà el dia 11 una taula rodona sobre l'ensenyament amb 200 assistents, que van aplaudir un document a favor de l'amnistia i la llibertat. Manifestació de 100 joves a les Rambles. Accions a Derbi i Bendibérica.

A MONTORNÈS, petits moviments a algunes empreses després d'una reunió de 30 membres de la UTT del sindicat mixte el dia 10.

A GRANOLLERS es van concentrar uns 150 joves pacíficament davant de la Fonda Europa, a la crida de l'Assemblea Democràtica de la ciutat.

TARRAGONA: LA MANIFESTACIÓ MÉS IMPORTANT SOTA LA DICTADURA

El dia 11 van parar tots els obrers de la Refineria, Assemblea i treball lent a una petroquímica i vaga a 7 empreses diverses. Vaga total a la Universitat Laboral, als centres universitaris i als Instituts.

Davant de Sindicats es concentraren més de 300 enllaços i obrers per lliurar una carta amb més de 900 signatures contra la congelació de salaris i per l'amnistia. Van entrar tots al local sindical, on un membre de CC.OO. va fer un breu míting.

A la Rambla es van deixar anar unes gallines amb cartells sobre l'amnistia.

A les 7 del vespre es van concentrar unes 5.000 persones a la Rambla, encapçalades per un grup compacte d'uns 500. La manifestació durà quasi dues hores, als crits d'"Amnistia!" i "Llibertat!", sense que la policia intervingués. És l'acció més gran coneguda a Tarragona després de la guerra.

Al poble d'ALCOVER, prop de Valls (Alt Camp), se celebrà el dia 11 una assemblea d'un miler de persones al Centre Cultural i recreatiu.S'hi va parlar del moment polític i es va reclamar amnistia.

TERRES DE LLEIDA

Abans de l'onze s'havien lliurat a LLEIDA peticions d'amnistia al Governador i a Sindicats. L'11 hi va haver vagues de diversa consideració a 9 empreses de la Construcció. Vaga a les dues facultats universitàries, a l'Escola de Magisteri i a l'Institut.Manifestació a les 8 del vespre pel carrer Major.

A BALAGUER, manifestació -la primera manifestació de carrer sota la dictadura- d'unes 300 persones a la pl. Mercadal l'onze a les 8 del vespre.

VILANOVA I LA GELTRÚ

Vaga total de 6 hores a FISA (600 treballadors, metall). Concentració a la tarda de l'11 davant de Sindicats de 80 treballadors, molts d'ells càrrecs sindicals, per lliurar un document amb un miler de signatures amb reivindicacions salarials i per l'amnistia.

BLANES: OCUPACIÓ DE SINDICATS

Unes 250 persones van anar a Sindicats el dia 11 a lliurar un document per l'amnistia, contra el decret antiterrorista, contra la congelació salarial i per la readmissió dels despatxats de SAFA. Van penetrar al local sindical, on van fer un breu míting. A la sortida, manifestació pels carrers.

Pancarta a Barcelona (Meridiana)

Dolores, a Madrid

(ve de la primera pàgina)

i en apoteosi quan ella mateixa se'ls va dirigir amb la seva veu històrica, amb la seva força, amb la seva terra i amb el seu dol que ja es trenca en l'esperança.

I els milers d'espanyols arribats de tota la península, de l'emigració, de l'exili onejaven banderes republicanes, catalanes, basques i gallegues, pancartes i banderes, banderes roges i banderes del PCE i del PSUC; els italians joves d'aquesta hora o herois de cabells blancs de les brigades internacionals vibraven d'emoció en un acte que va batejar amb noms l'immens clamor d'amnistia que en aquests moments comociona tot Espanya i tots els pobles amics de la lluita antifeixista del nostre poble. "L'amnistia es diu Dolores i Santiago. Mentre que Dolores i Santiago no puguin parlar lliurement a Madrid, no hi haurà autèntica amnistia a Espanya, no hi haurà autèntica llibertat democràtica", es deien els uns als altres.

"En realitat, aquest acte s'hagués hagut de celebrar a Madrid", va dir Santiago Carrillo aquell diumenge, 14 de desembre, des de la presidència que encapçalava les delegacions de 40 partits comunistes i socialistes. Però no havia estat així perquè si "Franco ha mort, el franquisme no ha estat enterrat encara". El dia abans, a l'hotel Leonardo da Vinci, en una conferència de premsa que va reunir més d'un centenar de corresponsals de premsa, ràdio i televisió de tot Europa i Amèrica, el secretari del PCE,acompanyant a Dolores Ibárruri, havia precisat en referir-se al nou govern: "Es un govern constituït per produir una impressió favorable sobre l'opinió liberal i democràtica europea, un govern que mira més cap a l'exterior, més preocupat de la seva imetge cap a Europa que cap a l'interior, cap a la solució dels problemes reals que es plantegen a Espanya. Es un govern integrat per personalitats que, fins i tot si alguna d'elles els darrers anys i d'altres els darrers mesos han fet esforços grans per donar-se una fesomia liberal, de fet tots els seus ministres són personalitats del franquisme, homes que s'han format en el serrall i que per al poble espanyol no representen encara un canvi veritable." Per passar a formular el següent judici: "Jutjarem aquest govern no per les paraules sinó pels fets. I no esperarem gaire temps. L'opinió pública espanyola i internacional jutjarà aquest govern pels seus actes i no en un termini d'anys, sinó de setmanes o,a tot estirar, de mesos". Entre les qüestions decisives hi ha l'Amnistia. L'Amnistia amb A majúscula. No tèbies "gràcies" propagandístiques. I així, Carrillo va precisar: "Un govern que volgués fer passes cap a la liberalització, cap a la democratització hauria de promulgar immediatament una àmplia amnistia per a tots els presos i exiliats polítics. I quan dic per a tots dic també per als pretesos delictes de terrorisme. Cal que tots els joves bascos d'ETA surtin en llibertat per poder afirmar que la guerra d'Espanya s'ha acabat." I en el seu discurs, Dolores, després de recordar els companys com Inguanzo, Pillado, Lobato , etc., que han de sortir immediatament de la presó, va dedicar també unes paraules d'homenatge als joves d'ETA que, com "Txiki" i Otaegui, han donat la seva vida pel poble i que "passaran a la història com a herois".

En l'acte i en la conferència de premsa, els dirigents del PCE van plantejar el "test" que té obert aquest govern i que se centra en la liquidació de les institucions franquistes. No es pot anar cap a la democràcia mentre que ès mantinguin les Corts franquistes, el Consell Nacional del "Movimiento" i el Consell del Regne. I Carrillo va recordar: "Un gran jurista, una personalitat francesa, Maurice Duverger, ha escrit a "Le Monde" fa uns dies que "la pedra de toc de la democràcia a Espanya és precisament la legalització del Partit Comunista".

Els comunistes no donarem treva i continuarem amb la mobilització pacífica de masses. Perquè la mobilització del poble no vol dir violència, sinó que és precisament la garantia d'un canvi pacífic, sense violències. Aquest era l'esperit essencial de la presència de les 25.000 persones que assistien a l'homenatge a la "Pasionaria", aquesta és l'actitud dels comunistes espanyols representats en l'acte pels seus dirigents, per quadres i militants que s'ha vien desplaçat amb notables sacrificis, que havien fet vint i trenta i fins i tot cinquanta hores de viatge per aclamar la nova hora d'"una Espanya lliure en una Europa democràtica".

I amb la seva veu jove, huracanada, sorgida de les millors pàgines de la història d'Espanya, Dolores Ibárruri, "una aldeana" -com es va qualificar ella mateixa davant dels periodistes-, nascuda en un poblet basc i minaire fa vuitanta anys, després de citar el cardenal Tarancón -"serà nacessària la cooperació de tothom en el respecte de tothom"- es va dirigir des de Roma a la immensa assemblea i va exposar "urbi et orbe" -segons els seus propis mots-: "Amb tot el vigor de les meves convicicions comunistes crido a la reconciliació per posar fi a l'estat de divisió que la dictadura franquista ha imposat al país.I per acabar vull dir: gràcies, moltes gràcies per la vostra solidaritat i les vostres afectuoses salutacions. No us dic adéu, sinó: aviat, a Madrid."

I altre cop l'explosió: "Sí, sí, sí, Dolores a Madrid". I altre cop la figura de la "Pasionaria" galvanitzava tot el públic. La "Pasionaria" més que un mite, la "Pasionaria" com la història del nostre poble en lluita. I, mentre que els milers de persones sortien del Palau dels Esports, ressonaven les paraules meridionals d'Alberti:

Que por ti el pueblo ha gritado:
Más vale morir de pie
que vivir arrodillado.

Carles Riba

Sortir al carrer

Una de les moltes experiències de la jornada de lluita de l'onze ha estat la de les múltiples sortides al carrer, factor importantíssim si tenim en compte que és precisament al carrer on s'ha de decidir l'Acció Democràtica Nacional.

El Govern és conscient que la darrera batalla per la ruptura democràtica es guanyarà al carrer. Martin Villa, en una entrevista amb 26 entitats de Vic, deia que ell no impediria cap acte per qüestions ideològiques (?), però que seria inflexible amb els actes a l'aire lliure. Compreses les xocolatades! Sabem que la Guàrdia Civil de Cerdanyola-Ripollet, davant del nombre d'aturs previstos per al dia 11, aconsellava als patrons que no deixessin sortir els vaguistes al carrer. Fins i tot algunes empreses van tancar la porta amb pany i clau.

Tan important com la presa del carrer per les masses ha estat la forma com aquestes s'han orientat. Les masses s'han concentrat principalment en els punts claus: els ajuntaments, les presons i els sindicats, llocs on s'haurà d'anar una i altra volta fins a imposar la ruptura democràtica.

A Vic, unes cinc-centes persones es concentraren davant l'Ajuntament per lliurar al batlle un document amb prop de mil firmes demanant l'amnistia. La Guàrdia Civil facilità l'entrevista d'una comissió amb l'alcalde; quan això fou possible, es negocià la retirada voluntària dels manifestants.

A Barcelona, una gran multitud, difícil de comptar, intentà concentrar-se davant la Model.

A Sabadell, a mitja tarda, grups de treballadors es concentraren davant la CNS,que estava tancada. La policia voltava l'edifici. Es calcula que més de dos mil treballadors feren marrada cap al sindicat.

En la sortida al carrer ens trobem immediatament amb un factor a considerar: l'aparició de la força pública. També en aquest sentit s'han donat experiències valuoses. Hi ha, per una part, el comportament de les forces d'ordre públic, però més important que el seu atentisme o "deixar fer" -actitud no gens menyspreable- és allò que condiciona, en gran mesura, aquesta actitud: el fet de saber estar les masses al carrer, defugir l'enfrontament tot i cercant el diàleg, passar a l'ofensiva pacífica mantenint les posicions sobre la base de la convicció i de la força de la raó. Els treballadors de Sabadell que van estar més de tres hores davant del sindicat, acordonat per la policia, tenien motius suficients per no fugir cames ajudeu-me a la primera provocació policíaca: volien utilitzar els locals de la CNS, els seus locals, per exercir el dret de reunió i expressió.

Jordi Grau

Acabar amb la tortura Castigar els torturadors

La tortura ha estat un dels distintius de la dictadura franquista durant tota la seva història. Els torturadors han estat condecorats i enaltits pel règim. Arias Navarro en sap molt de tot això, com un dels caps més caracteritzats de la Direcció General de Seguretat durant molts anys.Mort el dictador, els torturadors subsisteixen i continuen actuant.

L'onze de desembre, forces de la Guàrdia Civil de Badalona varen detenir Emili Contreras quan formava part d'un piquet de treballadors que, al barri de Llefià, invitaven els obrers de la construcció a afegir-se a la vaga convocada per les Comissions Obreres per l'amnistia, contra la congelació salarial i per les llibertats sindicals i polítiques. Els guàrdies varen disparar una ràfega de metralleta i allà mateix ja varen pegar en Contreras amb els cinturons i les culates de les seves armes. Conduït a la caserna de la Guàrdia Civil de Badalona, li varen donar una pallissa tremenda, amb gomes de butà, a les cames, peus, esquena i ronyons.

Aleix Castellano i Alfons Moya foren detinguts als seus domicilis a primeres hores de la tarda del mateix dia i també els varen maltractar brutalment, a la mateixa caserna. Però el cas més greu és el de Francesc Téllez Luna, obrer fontaner de l'empresa "Alvarez Valls", pare de tres fills, un de dos anys i mig i dos bessons de quatre mesos. La seva dona, Epifania Roman, va presenciar la detenció, feta a la porta de casa seva. El van amenaçar de mort i li van dir que li aplicarien la "llei de fugues". Van escorcollar, sense manament judicial, la casa, i es varen endur en Téllez a la caserna, on va romandre, patint constants tortures, fins el dia 14 que el varen presentar al Palau de Justícia. El jutge del Jutjat d'Instrucció nº 10, en veure el greu estat en què es trobava i després de fer-lo visitar pel metge forense, va ordenar que el traslladessin immediatament a l'Hospital Clínic de Barcelona.

Els metges de l'Hospital Clínic van donar immediatament el següent report facultatiu: "Hematoma regió periorbitària esquerra amb hemorràgia conjuntival; hematoma cara palmar ambdues mans amb tumefacció; sufusió hemorràgica de color violaci en zona periumbilical i ambdós buits,que abraça fins a la regió lumbar i comprèn ambdues regions glúties,a nivell d'epigastri i zona preesternal mitjana i inferior; hematoma color cendrós en ambdós costats; hematoma hipogàstric regió escrotal i terç proximal del penis i terç superior ambdues cuixes, de color violaci, hematoma en ambdues cames i peus amb flictenes de contingut hemàtic en regió maleolar, tumefacció d'ambdós peus. Avulsió traumàtica ungla segon dit peu esquerre. A conseqüència dels extensos hematomes, el pacient presenta anèmia amb un hematòcrit del 28 % juntament a urèmia del 133'33 mg.%, i està pendent d'exàmens de funcionalisme renal per saber si la seva insuficiència renal és funcional o orgànica." Posteriorment la seva situació s'ha agreujat per aquesta darrera causa i en aquests moments està al ronyó artificial. Se li varen apreciar 2 litres de sang als coàguls que té per tot el cos i nombroses cicatrius obertes.Se li han fet transfusions de sang, Ha estat presentada una denúncia davant del jutjat de guàrdia i traslladada al Governador Civil, Capità General de la IV Regió, al bisbe de Barcelona i al ministre de la Governació, Fraga, per exigir la identificació i càstig dels culpables. Segons sembla es tracta, en particular, del caporal i del tinent del destacament de la Guàrdia Civil de la caserna de Badalona.

La reacció dels veïns del barri i companys de treball de Francesc Téllez i la d'organismes com "Justícia i Pau" i fins i tot la premsa diària, ha estat molt enèrgica, denunciant els fets i exigint que siguin jutjats i castigats els torturadors. Els veïns van fer intervenir l'alcalde i que aquest gestionés la denúncia davant de les autoritats.

CAL AIXECAR UN GRAN CLAM DE PROTESTA CONTRA LA TORTURA A TOT ARREU I EXIGIR EL CASTIG DELS CULPABLES. Ara són responsables de les tortures el Rei, Arias Navarro i tots els ministres, en primer lloc els "liberalitzadors" Fraga i Areilza. Si encobreixen aquests actes criminals n'esdevindran còmplices, responsables de la tortura i hi restaran ensangonats. Alhora, cal que la direcció de la Guàrdia Civil i l'alt comandament de l'Exèrcit s'oposin decididament a la tortura, per l'honor mateix de les forces armades.

Cal fer progressar aquests dies una gran campanya de denúncia de la tortura, cal expressar la solidaritat multitudinària amb FRANCESC TELLEZ I LA SEVA FAMILIA, cal fer-li arribar a l'Hospital Clínic tot el caliu i ajut del poble de Catalunya. Des de les fàbriques, des de la Universitat i centres professionals, des de les parròquies, les associacions de veïns i centres socials, des de tot arreu, cal fer sentir que no estem disposats a consentir més la tortura ni els torturadors.

LA GRAN CAMPANYA PRO AMNISTIA, QUE S'ESTEN COM UNA INCONTENIBLE ONADA NACIONAL I DEMOCRATICA, HA D'INCORPORAR L'EXIGENCIA DE POSAR FI A LA TORTURA, DE CASTIGAR COM CAL ELS TORTURADORS.

Consell de Forces Polítiques de Catalunya

La premsa ha difós la notícia que s'ha arribat a un acord de principi per constituir el "Consell de Forces Polítiques de Catalunya", integrat pels set partits components de la CCFPC i altres quatre organitzacions polítiques catalanes.

Algun diari ha anunciat que l'acord definitiu es conclourà demà, dimàrts.

"Treball" donarà, en el seu proper número, àmplia informació d'aquest important esdeveniment.

BARCELONA

Enrenou a l'ajuntament

Una concentració d'uns 600 funcionaris de l'Ajuntament de Barcelona, a la porta del despatx de l'alcalde, imposant l'entrevista de dotze dels seus companys amb en Viola i prestant suport a la presentació d'una carta signada per 3.126 treballadors de la Casa Gran, ha recordat a l'opinió pública la llarga lluita que mantenen els funcionaris de l'administració local per reivindicacions tan justes com:

- Augment de 5.000 pessetes mensuals lineal.
- IRTP a càrrec de l'Ajuntament fins a les categories mitges.
- Coeficient mínim (multiplicador del sou) de 2'3 (per tal que no hi hagi salaris inferiors a 8.625 pessetes!)
- inclusió en plantilla dels eventuals.

La manifestació posterior a l'entrevista, negativa,fins a la porta de l'Ajuntament, als crits de "volem sous més alts" i "Viola, dimissió", indica prou a les clares l'esperit combatiu que impera entre els més de deu mil funcionaris municipals.

La posterior presentació, i contingut, del programa de la candidatura de "renovació" a les eleccions de compromissaris per al Col.legi Oficial de Funcionaris de l'Administració Local marca la recerca de formes d'organització unitàries i democràtiques dels treballadors de l'administració pública, element potenciador del difícil combat emprès contra aquest Estat tan reaccionari, que fins i tot paga sous inferiors al mínim establert per la seva pròpia llei.

«Plouen les peticions d'amnistia»

Aquest títol de la premsa diària dóna una imatge real de l'extraordinària extensió i profunditat que està assolint la campanya nacional per l'AMNISTIA.

Europa-Press diu, en referir-se al consell de ministres del 19 de desembre, que "no es descarta que pugui ser estudiada també alguna possible mesura d'amnistia" i els diaris diuen que, en el seu missatge del dia 24, el rei Juan Carlos podria comunicar aquesta decisió de donar una AMNISTIA.

¿Què ha passat perquè al cap de pocs dies de l'indult-insult les agències de premsa plantegin la possibilitat que el govern dicti una amnistia? Ha passat que el poble català, que els pobles d'Espanya s'estan pronunciant massivament per l'amnistia. No solament a les fàbriques i llocs d'estudi, sinó fins i tot als organismes oficials i també alguns "procuradors" de les Corts franquistes.

L'exigència nacional d'amnistia té un pregon sentit democràtic, comporta la liquidació de la guerra civil perquè significa ACABAR AMB LA DIVISIÓ DELS ESPANYOLS ENTRE VENCEDORS I VENÇUTS que la dictadura franquista ha vingut mantenint durant quaranta anys. Per això l'amnistia ha de ser completa, total. HA DE COMPRENDRE TOTS ELS PRESOS POLITICS I SOCIALS SENSE EXCEPCIÓ, ELS COMUNISTES, ELS MILITANTS D'ETA, ELS QUI ESTAN CONDEMNATS COM A TERRORISTES. I ha de ser així perquè el promotor de la violència i del terrorisme institucionalitzat des del poder ha estat el règim franquista des del 18 de juliol de 1.936.

L'amnistia ha d'anar acompanyada de l'anul.lació de les lleis repressives i, en primer lloc, del decret-llei "antiterrorista", del restabliment dels drets humans en plenitud, perquè l'exercici de les llibertats deixi de ser delicte al nostre país. L'amnistia ho ha de ser per a tots els exiliats sense excepció i fer realitat el crit multitudinari del gran acte de Roma, que resenyem en aquestes planes, "SI, SI, SI, DOLORES I SANTIAGO A MADRID!".

L'amnistia ha de donar la legalitat a tots els perseguits per la dictadura i que han estat obligats a viure clandestinament al seu país. Ha de restituir als seus llocs de treball els obrers, empleats, estudiants i professors, els professionals, despatxats i sancionats per les seves activitats democràtiques. Ha de restituir als seus llocs els funcionaris de l'Estat i de l'administració pública depurats i sancionats. Ha de reintegrar a l'Exèrcit i les Forces Armades tots quants en foren separats i sancionats per les seves idees democràtiques.

La força i amplària del moviment pro amnistia s'han de manifestar en concret a cada lloc. Ha arribat el moment que a cada fàbrica, a cada lloc de treball i estudi, a cada barriada, a tot arreu, s'elaborin les llistes de despatxats i sancionats i s'exigeixi la seva immediata readmissió.

AMB MOTIU DE LES FESTES DE FI D'ANY, LA SOLIDARITAT AMB ELS PRESOS POLITICS I LES SEVES FAMÍLIES S'HA DE CONVERTIR EN UNA GRAN DEMOSTRACIÓ DE MASSES PER L'AMNISTIA. El Rei i el seu govern Arias, pressionats per l'acció nacional per l'amnistia, hauran de cedir a aquesta exigència o identificar-se amb la dictadura franquista.

Míting polític davant de mil persones

El 10 de desembre al migdia es produïa un fet insòlit en una aula de la facultat de Medicina de l'Hospital de Sant Pau, a Barcelona: un míting polític, en el curs del qual, durant mitja hora i davant d'un miler de persones (la majoria estudiants de les tres universitats),parlaven en nom de les seves respectives organitzacions 3 membres del P.S.U.C., un de la Jove Guàrdia Roja i un del "Partido Socialista Popular".La sala estava guarnida amb banderes republicanes,catalanes i roges, una d'elles amb inscripcions del P.S.U.C.

No és la primera vegada sota el franquisme que el nostre partit apareix davant d'un públic ampli, de centenars de persones, però el míting del dia 10 és, fins ara, el que ha tingut més envergadura, i té la particularitat de marcar el camí del que és possible i necessari de fer avui.

L'afluixament de la repressió permet a les forces democràtiques, als partits en particular, de sortir a la llum en condicions que no es podien somniar fa poques setmanes. Cal ocupar amb tota determinació i energies decuplicades aquests espais de llibertat que deixa la dictadura en retirada. La consigna del moment és: AUDÀCIA!

Els comunistes hem d'aprofitar la nova situació per satisfer la fam d'explicació i informació polítiques que va sentint un nombre creixent de persones, per difondre la nostra política, per multiplicar els vincles amb les masses, per amplificar la nostra veu. I també, de retruc, per eixamplar enormement els vincles organitzatius de les pròpies masses i per fer grans avanços en el reclutament de centenars, de milers de nous comunistes.

El moment ens exigeix -en aquest terreny com en tots els altres- no perdre ni una ocasió, tenir les antenes ben altes i la imaginació desperta per saber arribar a masses cada cop més àmplies. Aquesta és també la millor manera -juntament amb la nostra fusió amb la massa popular- de fer fracassar els intents d'aïllar-nos i de mantenir-nos a les catacumbes de la il.legalitat.

Camacho amb Xirinacs

Malgrat el poc temps que tenia Camacho en la seva visita a Catalunya, va buscar-ne el necessari per pujar a Montserrat a abraçar en Xirinacs i els altres "captaires de la pau" que fan vaga de fam en aquella muntanya per demanar l'amnistia.

Va ser especialment emocionant i significatiu el moment de trobar-se els qui han estat candidats al Premi Nobel de la Pau enguany, Camacho i Xirinacs, companys de presó per la noble causa de la llibertat.

Dos homes que simbolitzen la lluita i l'esperança dels pobles d'Espanya.

Vallès Oriental

Defensar la terra

No n'hi ha prou amb els baixos preus que els paga el majorista ni amb l'augment de les despeses: ara els volen prendre la terra.

Uns 300 pagesos del Vallès Oriental s'han reunit per protestar i impugnar massivament el Pla Arterial Metropolità que se'ls menja les millors terres de conreu. Si el Pla prospera, l'agricultura de la comarca se'n va en orri; és una qüestió de supervivència. Hom pensa també en les expropiacions forçoses,és a dir, mal pagades i amb retard.

Els pagesos s'han dirigit a alguns alcaldes assistents demanant què feien ells per defensar els interessos del poble. Ben poca cosa. Tot eren excuses de mal pagador; però com que aquesta vegada els tocaven la butxaca, també hi eren i també decidiren impugnar. També va aparèixer el tema de qui fa els plans i a qui afavoreixen, és a dir, el tema de la participació, del control democràtic, que està en la base de tota la problemàtica que avui tenen plantejada tots els sectors del país.